

«Κανόνες για Αποφάσεις» (Κ-30.1)

Αποσπάσματα από το Εργαστήριο που έγινε στο
Ίδρυμα για τα Μαθήματα Θαυμάτων (FACIM)
Roscoe N.Y.

Kenneth Warnick, Ph.D.

Μέρος Χ 2^{ος} Κανόνας (συν.)

Ας επιστρέψουμε τώρα στο «Θέτοντας τον Στόχο», και ας διαβάσουμε για άλλη μια φορά την δεύτερη πρόταση στην παράγραφο 4:

(Κ-17.VI.4:2) Επομένως, θα καταβάλεις κάθε προσπάθεια να παραβλέψεις ό,τι παρεμβάλλεται στην επίτευξη του στόχου σου, και θα συγκεντρωθείς σε κάθε τι που σε βοηθά να τον διεκπεραιώσεις.

Για να επανέλθουμε, δεν αρνείσαι αυτό που βλέπεις· απλά αρνείσαι ότι αυτό που βλέπεις έχει αξιοπιστία. Δεν αρνείσαι αυτό που αντιλαμβάνεσαι, απλά αρνείσαι ότι έχει κάποια αξιοπιστία στο να καθορίσει το πώς νιώθεις.

(Κ-17.VI.4:3-5) Είναι αξιοσημείωτο ότι αυτή η προσέγγιση σε έχει φέρει πιο κοντά στην διάκριση που κάνει το Άγιο Πνεύμα ανάμεσα στην αλήθεια και το ψέμα. Το αληθινό γίνεται αυτό που μπορεί να χρησιμοποιηθεί για να πετύχεις τον στόχο σου. Το ψέμα, από αυτή την άποψη, μετατρέπεται σε κάτι άχρηστο.

Όσο το ασκείς αυτό όλο και περισσότερο θα αρχίσεις να καταλαβαίνεις την διαφορά ανάμεσα στην αλήθεια και το ψέμα, την αλήθεια και την ψευδαίσθηση, που δεν είναι ο τρόπος με τον οποίο ο κόσμος κοιτάζει την διαφορά. Είναι μια εντελώς λειτουργική πρακτική προσέγγιση.

Δεν υπάρχει τίποτα σε αυτόν τον κόσμο που να είναι αληθινό. Η συγχώρεση δεν είναι αληθινή. Αυτά τα «ιερά» Μαθήματα Θαυμάτων δεν είναι αληθινά. Τίποτα δεν είναι αληθινό σε αυτόν τον κόσμο. Η αλήθεια είναι μόνο του Θεού. Ωστόσο, μπορούμε να έχουμε την αντανάκλαση της αλήθειας σε αυτόν τον κόσμο. Αυτά τα Μαθήματα, επομένως, είναι η αντανάκλαση της αλήθειας. Και οι άλλες πνευματικότητες είναι αντανάκλασεις της αλήθειας. Η συγχώρεση είναι αντανάκλαση της αλήθειας. Δεν είναι η αλήθεια, αλλά είναι η αντανάκλαση της αλήθειας. Αυτός είναι ο λόγος που ο Ιησούς λέει ότι η αγάπη δεν είναι δυνατή σ' αυτόν τον κόσμο, αλλά ότι η συγχώρεση είναι το ισοδύναμο της Αγάπης του Ουρανού σε αυτόν τον κόσμο. Η αγιότητα δεν είναι δυνατή σ' αυτόν τον κόσμο, αλλά είναι δυνατόν να είσαι η αντανάκλαση της αγιότητας. Μάλιστα, «Η Αντανάκλαση της Αγιότητας» είναι ο τίτλος μιας ενότητας στο Κεφάλαιο 14 του κειμένου. Ο Ιησούς μιλά για την άγια σχέση ως ο «προάγγελος της αιωνιότητας». Δεν είναι η αιωνιότητα, αλλά είναι ο πρόδρομος της αιωνιότητας.

Άρα, αυτό που είναι αληθινό σ' αυτόν τον κόσμο είναι ό,τι αντανακλά την αλήθεια του Ουρανού, οτιδήποτε σε βοηθά να αφυπνιστείς από το όνειρο.

Και πάλι, μιλάμε για ένα απόλυτα πρακτικό τρόπο κατανόησης της αλήθειας. Αυτό δεν σημαίνει πως οτιδήποτε σ' αυτόν τον κόσμο είναι αληθινό. Σημαίνει, όμως, ότι μπορώ να δώσω σ' αυτόν τον κόσμο ένα σκοπό που να αντανακλά την αλήθεια. Αν η αλήθεια του Ουρανού είναι η τέλεια Ενιαιότητα και η τέλεια ενότητα, τότε ο σκοπός αυτού του κόσμου που αντανακλά αυτή την αλήθεια είναι η συνειδητοποίηση ότι όλοι μοιραζόμαστε τα ίδια συμφέροντα και τον ίδιο στόχο. Με το να μην βλέπω τα συμφέροντα σου ως ξεχωριστά από τα δικά μου, αντανακλώ την αλήθεια του Ουρανού ότι είμαστε ένα. Αυτό εννοεί ο Ιησούς όταν λέει ότι αυτό που είναι αληθινό είναι αυτό που εκπληρώνει τον στόχο μας την ειρήνη. Δεν είναι αληθινό κυριολεκτικά, γιατί η αλήθεια είναι μόνο του Θεού, αλλά είναι μια *αντανάκλαση* της αλήθειας. Η αντίληψη ότι είσαι διαχωρισμένος από μένα γίνεται ψευδής, γιατί είναι η αντανάκλαση της αρχικής ψευδούς ιδέας του εγώ ότι μπορώ να είμαι διαχωρισμένος από τον Θεό.

Αυτό που είναι αληθινό δεν βασίζεται στο γεγονός, στην μορφή. Είναι το *περιεχόμενο* ή ο σκοπός που το εδραιώνουν ως αληθινό. Το δεύτερο από τα δέκα χαρακτηριστικά των δασκάλων του Θεού, στο εγχειρίδιο για δασκάλους, είναι η *εντιμότητα*. Ο ορισμός που δίνει ο Ιησούς για την εντιμότητα δεν έχει σχέση με την μορφή· αλλά η συμπεριφορά σου να είναι συνεπής με την σκέψη σου. Αν οι σκέψεις σου έχουν αγάπη, τότε ό,τι και να κάνεις θα είναι έντιμο, ακόμα κι αν στα μάτια του κόσμου δεν είναι η αλήθεια. Με άλλα λόγια, θα μπορούσες να πεις κάτι που δεν είναι απόλυτα αληθινό, αλλά να είναι έντιμο επειδή εξυπηρετεί έναν σκοπό αγάπης. Ένα παράδειγμα είναι αυτό που αποκαλούμε λευκό ψέμα. Προφανώς χρειάζεται να είσαι πολύ προσεκτικός για να μην κάνεις κατάχρηση ή κακή χρήση αυτής της αρχής. Αλλά ο ορισμός της εντιμότητας επικεντρώνεται στον σκοπό. Ο ορισμός της αλήθειας σε αυτά τα μαθήματα επίσης επικεντρώνεται στον σκοπό – τουλάχιστον σ' αυτόν τον κόσμο μέσα στο όνειρο. Γι' αυτό μπορείς να δεις, και πάλι, ότι ο Ιησούς παίρνει την ίδια ιδέα και την εφαρμόζει σε φαινομενικά ξεχωριστές σκέψεις. Η αλήθεια και η εντιμότητα προσδιορίζονται, ερμηνεύονται και γίνονται κατανοητές και οι δύο στα Μαθήματα ως αφοσίωση στον σκοπό. Αν ο σκοπός σου είναι η αγάπη, ό,τι και να κάνεις θα είναι έντιμο και θα είναι αληθινό.

Επομένως, μόλις θέσεις τον στόχο (ότι θέλεις να θυμηθείς ποιος είσαι ως παιδί του Θεού), μόλις θέσεις τον στόχο της αλήθειας, όλα όσα συμβούν στην διάρκεια της ημέρας σου θα υπηρετούν αυτό τον σκοπό. Και θα βλέπεις τα πάντα κάτω από αυτό το φως. Αυτό είναι που θα τα κάνει αληθινά. Θα παραβλέπεις μια λάθος ερμηνεία όπως π.χ. «τι υπάρχει σε αυτό για μένα;», επειδή δεν θα συνεισφέρει προς τον στόχο. Δεν θα της δίνεις κανένα νόημα, καμία σημασία, καμία δύναμη. Όταν ο στόχος σου είναι η ιδιαιτερότητα, θα δίνεις στο εγωϊκό σύστημα σκέψης τεράστια δύναμη. Απλά θα κάθεται και θα περιμένεις μέχρι κάποιος να κάνει κάτι από το εγώ του. Και αν δεν κάνει κάποιος κάτι, τότε θα το επινοήσεις εσύ ούτως ή άλλως. Θέλεις οι άνθρωποι να αντανακλούν το εγώ επειδή αυτό είναι που θα αποδείξει ότι ο στόχος σου της ιδιαιτερότητας εκπληρώνεται. Αλλά αν ο στόχος σου είναι η αλήθεια και η κατάργηση της ιδιαιτερότητας, θα βλέπεις ότι η ιδιαιτερότητα των άλλων ανθρώπων δεν θα έχει

καμία επίδραση πάνω σου. Και θα συνειδητοποιήσεις ότι είναι το κάλεσμά τους για βοήθεια που καθρεφτίζει το δικό σου κάλεσμα για βοήθεια.

(Κ-17. VI.4:6) Η κατάσταση τώρα έχει νόημα, αλλά μόνο επειδή ο στόχος της έδωσε νόημα.

Αν ανατρέξεις στα πρώτα μαθήματα του Βιβλίου Εργασιών, θα θυμηθείς ότι ο Ιησούς θέλει να δούμε ότι τίποτα μέσα σε αυτό το δωμάτιο δεν σημαίνει τίποτα, τίποτα γύρω μου δεν σημαίνει τίποτα – τα πάντα είναι χωρίς νόημα. Ο λόγος που είναι χωρίς νόημα είναι ότι το εγώ τους έχει δώσει την δική του σημασία. Αυτά τα πρώτα μαθήματα μας βοηθούν να συνειδητοποιήσουμε τι είναι αυτό που έχει νόημα. Και αυτό που έχει νόημα σε αυτόν τον κόσμο είναι ό,τι εκπληρώνει ή αντανακλά τον σκοπό του Αγίου Πνεύματος. Σε ένα άλλο επίπεδο, τίποτα σε αυτόν τον κόσμο δεν έχει νόημα επειδή δεν υπάρχει κόσμος. Το μόνο Νόημα είναι στον Ουρανό. Μέσα στο όνειρο, όμως, αυτό που δεν έχει νόημα είναι ό,τι σε ριζώνει περισσότερο μέσα στο όνειρο, και αυτό που έχει νόημα είναι ό,τι σε οδηγεί πέρα από το όνειρο.

Τα πάντα σ' αυτόν τον κόσμο αποκτάνε νόημα μόνο αν τα δεις σαν έναν τρόπο να συνειδητοποιήσεις ότι πρόβαλλες την ασυνείδητη κοιμισμένη ενοχή σου στον κόσμο. Ο κόσμος σου την δείχνει, και μπορείς να την κοιτάξεις και να πεις: « Όχι, δεν είναι εκεί έξω, είναι μέσα μου». Αυτό δίνει νόημα στην κατάσταση. Αυτό που την κάνει χωρίς νόημα είναι να νομίζεις ότι πραγματικά υπάρχει κάτι εκεί έξω που θέλεις – ή απλά ότι υπάρχει κάτι εκεί έξω, τελεία και παύλα. Συνοψίζοντας: Αυτό που καθορίζει κάτι ως χωρίς νόημα είναι όταν του δοθεί από το εγώ το νόημα· αυτό που το ταυτοποιεί με νόημα είναι όταν του δοθεί το νόημα από το Άγιο Πνεύμα. Αυτό σημαίνει ότι εσύ είσαι ο ένας, ο μόνος σε ολόκληρο το σύμπαν, που μπορεί να ελέγξει το νόημα της ζωής για τον εαυτό του, επειδή εσύ είσαι αυτός που επιλέγει αν θα ταυτιστεί με το εγώ, που κάνει τα πάντα στην ζωή σου χωρίς κανένα νόημα, ή επιλέγει τον Ιησού ή το Άγιο Πνεύμα για δάσκαλο του, που δίνει απόλυτο νόημα στο καθετί στην ζωή σου. Εσύ είσαι αυτός που το ελέγχει αυτό. Το μάθημα 253 λέει «Ο Εαυτός μου είναι ο κυβερνήτης του σύμπαντος». Είναι το δικό μου σύμπαν, το δικό μου όνειρο. Και αυτό το όνειρο θα μπορούσε να είναι οτιδήποτε επιλέξω εγώ να είναι. Οτιδήποτε και να γίνει το όνειρό μου, είναι αποκλειστικά δική μου ευθύνη. Δεν υπάρχει απολύτως κανένας άλλος που να μπορεί να το κάνει για λογαριασμό μου.

(Κ-17. VI.5:1-3) Ο στόχος της αλήθειας έχει μερικά επιπλέον πλεονεκτήματα. Αν η κατάσταση χρησιμοποιείται για την αλήθεια και την σωφροσύνη, το αποτέλεσμά της πρέπει να είναι η ειρήνη. Και αυτό είναι πολύ διαφορετικό από το ποιο είναι το αποτέλεσμα.

Το δεύτερο «αποτέλεσμα» είναι κάτι εξωτερικό, που αφορά την συμπεριφορά. Το «αποτέλεσμα» για το οποίο μιλά στην πρόταση 2 είναι ένα αποτέλεσμα μέσα στο νου σου. Εδώ βλέπουμε, και πάλι, πώς ο Ιησούς σε δύο προτάσεις χρησιμοποιεί τις λέξεις με διαφορετικό τρόπο. Αν η κατάσταση χρησιμοποιηθεί για την αλήθεια (δηλ. σαν μια τάξη μάθησης που έχω επιλέξει, με τον Ιησού για δάσκαλό μου έτσι ώστε να μπορέσω να μάθω ότι τα συμφέροντά σου και τα δικά μου δεν είναι διαφορετικά), τότε το αποτέλεσμα πρέπει να είναι η γαλήνη. Αυτό γίνεται επειδή αν αυτός είναι ο

στόχος που έχω θέσει και αυτό είναι το όνειρο μου, τότε θα πετύχω αυτό που θέλω. Πρέπει να πετύχω αυτό που θέλω επειδή όλα συμβαίνουν μέσα στο νου μου. Αν θέλω την ειρήνη, θα είμαι σε ειρήνη. Αν θέλω σύγκρουση, θα έχω σύγκρουση. Κανείς έξω από μένα δεν μπορεί να το κάνει αυτό για λογαριασμό μου. Γι' αυτό, και πάλι, αν βλέπω την κατάσταση ως το μέσον που επέλεξα για να επιτευχθεί η αλήθεια και η σωφροσύνη, τότε αυτό θα γίνει κι εγώ θα είμαι σε ειρήνη. Και αυτό είναι εντελώς ανεξάρτητο από ό,τι συμβαίνει εξωτερικά. Αυτό που συμβαίνει εξωτερικά δεν έχει απολύτως καμία σχέση. Θα χρησιμοποιήσω ένα ακραίο παράδειγμα: θα μπορούσες να βρίσκεσαι στο Άουσβιτς όπου το φυσικό αποτέλεσμα στο επίπεδο του σώματος δεν αποφέρει και πολλή χαρά. Αν ο στόχος του ότι βρίσκεσαι στο Άουσβιτς είναι να μάθεις ότι δεν είσαι το σώμα σου και ότι αυτοί δεν μπορούν να σου κάνουν τίποτα – και το αυτοί δεν είναι πραγματικά αυτοί – οι Γερμανοί είναι κι αυτοί τόσο μέρη της Υιότητας όσο κι εσύ – όλοι είμαστε μέρη του ίδιου όλου – αυτοί δεν είναι οι εχθροί σου. Ο «εχθρός» είναι ο λήπτης της απόφασης μέσα στον ίδιο σου το νου που αντιλαμβάνεται τους άλλους ως εχθρούς. Αν αυτός είναι ο στόχος σου, να μάθεις αυτό το μάθημα, τότε άσχετα με το τι συμβαίνει σ' αυτό το στρατόπεδο θανάτου, σε σένα ή στους ανθρώπους που αγαπάς, άσχετα με το τι συμβαίνει, εσύ θα εξακολουθείς να βρίσκεσαι σε γαλήνη. Περί αυτού πρόκειται.

Και πάλι, αυτό που λένε αυτές οι προτάσεις στην αρχή της παραγράφου είναι ότι από την στιγμή που θέσεις τον στόχο της αλήθειας, τότε, όποια και να είναι η μορφή του μαθήματος, ό,τι και να σου συμβαίνει ή ό,τι και να συμβαίνει γύρω σου, εσύ και πάλι θα βρεις την αλήθεια επειδή αυτό είναι που θέλησες. Θα δεις ότι η κατάσταση είναι η τάξη μάθησης που θα σε βοηθήσει να την μάθεις. Άρα, το αποτέλεσμα θα είναι η γαλήνη, άσχετα με το εξωτερικό αποτέλεσμα. Αυτό σου δίνει απόλυτη ελευθερία. Δεν υπάρχει τίποτα απολύτως σε αυτόν τον κόσμο που να μπορεί να σε φυλακίσει. Δεν υπάρχει απολύτως τίποτα σε αυτόν τον κόσμο που να μπορεί να σου πάρει την Αγάπη του Θεού. Και στην πιο ακραία μορφή, αυτό που δίδαξε ο Ιησούς, δεν υπάρχει τίποτα σ' αυτόν τον κόσμο που να μπορεί να σου πάρει την ζωή – επειδή σε κάποιο σημείο θα συνειδητοποιήσεις ότι δεν είσαι ζωντανός εδώ. Δεν είσαι ούτε νεκρός εδώ. Απλά δεν είσαι εδώ. Δεν γεννιέσαι· δεν πεθαίνεις· δεν είσαι εδώ. Όλο αυτό είναι ένα όνειρο. Επομένως κανείς δεν μπορεί να σου πάρει την ζωή. Ο λόγος που ο Ιησούς βρισκόταν σε απόλυτη γαλήνη και δεν είχε απολύτως κανένα πόνο πάνω στον σταυρό ήταν ότι γνώριζε ότι δεν βρισκόταν εδώ. Γνώριζε ότι δεν ήταν το σώμα του. Εφόσον αυτός είναι μέρος του νου της Υιότητας, είχε επίγνωση του ονείρου. Αλλά επίσης γνώριζε ότι ήταν μέρος του Θεού, και γι' αυτό γνώριζε ότι αυτό ήταν μόνο ένα όνειρο και ότι τίποτα δεν συνέβαινε. Επομένως, γι' αυτόν κυριολεκτικά δεν συνέβη τίποτα. Πολλά φάνηκαν να συμβαίνουν στα μάτια του κόσμου, αλλά τίποτα δεν συνέβη σε αυτόν, επειδή γνώριζε ότι δεν ήταν εδώ.

Αυτή είναι η πιο ακραία μορφή. Αλλά αυτό είναι που μαθαίνεις όταν στόχος σου είναι η αγάπη και η ειρήνη, και γνωρίζεις ότι αυτή η αγάπη και η γαλήνη είναι μέσα σου, και ότι απλά έχεις επιλέξει ενάντια της. Με αυτήν την αναγνώριση, θα βλέπεις όλες τις καταστάσεις και τα περιστατικά στην ζωή σου ως ευκαιρίες για να μάθεις με τις συγκεκριμένες μορφές που χρειάζονται για να μάθεις. Μαθαίνουμε μέσα από τις συγκεκριμένες μορφές ότι επιλέξαμε εναντίον της αγάπης, αλλά το ίδιο εύκολα θα μπορούσαμε να επιλέξουμε *υπέρ* της. Η κατάσταση τότε γίνεται το εργαστήριο ή η

τάξη μάθησης μέσα στην οποία μελετάμε αυτό το μάθημα. Και η τελική σημασία του μαθήματος είναι ότι απλά θυμάμαι αυτό που είναι ήδη μέσα μου. Δεν χρειάζεται να βρω τον Ιησού· απλά χρειάζεται να τον δεχτώ, επειδή είναι ήδη παρών μέσα μου. Έτσι μπορώ να μάθω αυτό το μάθημα άσχετα με την μορφή που παίρνει η τάξη μάθησης μου. Εγώ είμαι εκείνος που επιλέγει την μορφή της τάξης μάθησης, επειδή είναι το δικό μου σενάριο. Εγώ διάλεξα την μορφή της τάξης μάθησης μέσα στην οποία το εγώ μου μίλησε πρώτο και λανθασμένα λέγοντας μου ότι είμαι θύμα. Τώρα επιστρέφω στην ίδια τάξη μάθησης μαζί με έναν άλλο δάσκαλο και μαθαίνω ένα εντελώς διαφορετικό μάθημα. Τα Μαθήματα λένε ότι το εγώ μιλά πρώτο και κάνει λάθος, και ότι το Άγιο Πνεύμα είναι η Απάντηση (π.χ.Κ-5.ΥΙ.3:5· Κ-6.ΙΥ.1:1). Γι' αυτό περνάμε μέσα από τα ίδια σενάρια ξανά και ξανά μέχρι να μάθουμε το μάθημα.

Όταν μάθουμε το μάθημα το σενάριο εξαφανίζεται. Όταν ο ορθός νους διορθώσει τον λανθασμένο νου, και οι δύο εξαφανίζονται. Όταν το όνειρό μου της επίθεσης και του διαχωρισμού με σένα ως συγκεκριμένη σχέση στην ζωή μου αντικατασταθεί από το όνειρο της συγχώρεσης, το όνειρο τελειώνει. Τότε δεν χρειάζεται πια να είμαστε μαζί σε μια τάξη μάθησης. Μπορεί ακόμα να είμαστε μαζί σωματικά, αλλά τα μαθήματα έχουν τελειώσει. Όταν μάθεις το μάθημα συγχώρεσης που καταργεί το μάθημα της κρίσης, και τα δύο εξαφανίζονται. Ο μόνος σκοπός της συγχώρεσης είναι να διορθώσει και να καταργήσει την εγωική σκέψη της κρίσης. Όταν καταργηθεί η σκέψη της κρίσης, η συγχώρεση θα έχει υπηρετήσει τον σκοπό της και δεν θα υπάρχει πια. Στο τέλος της διαδικασίας, λίγο πριν πετύχεις τον πραγματικό κόσμο, το εγώ σου αντικαθίσταται μια για πάντα από το Άγιο Πνεύμα – που σημαίνει ότι το εγώ εξαφανίζεται, το Άγιο Πνεύμα εξαφανίζεται, και εσύ γίνεσαι ακριβώς όπως ήταν και ο Ιησούς, η εκδήλωση του Αγίου Πνεύματος, όχι πια διαχωρισμένο από σένα. Αυτό είναι και το τέλος της διαδικασίας.

Αυτό που μας βοηθά στο ταξίδι μας βήμα – βήμα είναι να κρατάμε στο νου μας τον στόχο της αλήθειας, τον στόχο του να θέλουμε πραγματικά να μάθουμε τι είναι η συγχώρεση. Όσο το μαθαίνουμε αυτό όλο και περισσότερο, θα βλέπουμε όλο και περισσότερο πως ό,τι και να συμβαίνει στην ζωή μας είναι απλά άλλη μια ευκαιρία να μάθουμε αυτό το μάθημα.

(Κ-17.ΥΙ.5:4) Αν η ειρήνη είναι η κατάσταση της αλήθειας και της σωφροσύνης, και δεν μπορεί να υπάρχει χωρίς αυτές, τότε όπου υπάρχει ειρήνη υπάρχουν κι αυτές.

Αυτό που λέει ο Ιησούς είναι ότι αν ο στόχος σου είναι η αλήθεια, και επομένως βλέπεις την κατάσταση σαν μέσο να την φτάσεις, τότε θα νιώθεις γαλήνη. Και με αυτή την γαλήνη θα γνωρίσεις ότι έχεις πετύχει τον σκοπό της κατάστασης, που είναι η αλήθεια.

(Κ-17.ΥΙ.5:5) Η αλήθεια έρχεται από μόνη της.

Με άλλα λόγια, δεν χρειάζεται να ανησυχείς για την αλήθεια. Αυτό είναι το ίδιο σαν να λέμε ότι δεν χρειάζεται να ανησυχείς για την αγάπη, δεν χρειάζεται να ανησυχείς για τον Θεό. Το μόνο που χρειάζεται να κάνεις είναι να αφαιρέσεις τα εμπόδια που έχεις βάλει ανάμεσα σε σένα και την αλήθεια. Υπάρχει ένα εδάφιο στο Κεφάλαιο 16

όπου ο Ιησούς λέει: « Έργο σου δεν είναι να αναζητήσεις την αγάπη [την αλήθεια], αλλά απλά να αναζητήσεις και να βρεις μέσα σου όλα τα εμπόδια τα οποία έχεις κτίσει εναντίον της» (Κεφ.-16.IV.6:1). Γι' αυτό και πάλι, αυτά δεν είναι Μαθήματα πάνω σε κάτι θετικό, δεν είναι Μαθήματα για την αγάπη. Είναι *Μαθήματα Θαυμάτων*, επειδή το θαύμα είναι που σε βοηθά να αφαιρέσεις τα εμπόδια που έβαλες ανάμεσα σε σένα και την αγάπη.

(Κ-17.VI.5:5-6) Η αλήθεια έρχεται από μόνη της. Αν βιώνεις ειρήνη, είναι επειδή η αλήθεια ήρθε σε σένα και θα δεις αληθινά το αποτέλεσμα, επειδή η πλάνη δεν μπορεί να υπερσχύσει εναντίον σου.

Αν θέλεις την αλήθεια, αν αυτή είναι η επιλογή σου, τότε όποια πλάνη και να σε περιτριγυρίζει δεν θα έχει καμιά επίδραση επάνω σου. Η «πλάνη» εδώ είναι απλά ένας άλλος όρος για το εγωικό σύστημα. Αν αποστραφείς το εγωικό σύστημα και στραφείς προς τον Ιησού ή το Άγιο Πνεύμα – που σημαίνει ότι στόχος σου τώρα είναι η αλήθεια (που είναι αυτό που δηλώνει η αρχή της Επανόρθωσης) – τότε όποιες εγωικές συμπεριφορές ή εγωικές σκέψεις και να συμβαίνουν γύρω σου δεν θα έχουν καμιά απολύτως επίδραση πάνω σου. Μπορείς να επηρεαστείς μόνο από την δική σου επιλογή να ταυτιστείς με το εγώ, και όχι από αυτό που κάνει το εγώ οποιουδήποτε άλλου.

(Κ-17.VI.5:7-8) Θα αναγνωρίσεις το αποτέλεσμα[αλήθεια] επειδή βρίσκεσαι εν ειρήνη. Εδώ πάλι βλέπεις τον αντίθετο τρόπο οπτικής του εγώ, διότι το εγώ πιστεύει ότι οι καταστάσεις φέρνουν τις εμπειρίες.

Βιώνω ειρήνη επειδή η κατάσταση λειτούργησε με έναν συγκεκριμένο τρόπο. Βιώνω ευτυχία, χαρά, αγάπη, οτιδήποτε, επειδή η κατάσταση λειτούργησε με έναν συγκεκριμένο τρόπο. Είμαστε, λοιπόν, πάντα θύματα του τι κάνουν οι άλλοι άνθρωποι. Είμαστε στο έλεος δυνάμεων πέρα από τον έλεγχο μας, όπως λένε τα Μαθήματα σε ένα σημείο (Κ-19.IV-Δ.7:4). Επηρεαζόμαστε από το όνειρο: το όνειρο ονειρεύεται εμάς, αντί – όπως είναι η αλήθεια – να είμαστε εμείς αυτοί που ονειρεύονται το όνειρο.

(Κ-17.VI.5:9) Το Άγιο Πνεύμα γνωρίζει ότι η κατάσταση είναι έτσι όπως την καθορίζει ο στόχος, και βιώνεται ανάλογα με τον στόχο.

Δεν υπάρχει τίποτα το αντικειμενικό σε αυτόν τον κόσμο. Αυτό που δίνει σε οτιδήποτε νόημα ή σκοπό και μας βοηθά να το καταλάβουμε, είναι ο στόχος που του αποδίδουμε – το μέσον που αποδίδουμε στην κατάσταση για να μας βοηθήσει να πετύχουμε τον στόχο που επιλέξαμε πρώτα. Άρα το νόημα όλων αυτών είναι ότι μας ζητείται να θέσουμε πρώτα τον στόχο· τότε αυτόματα θα βλέπουμε την κατάσταση, την σχέση, την συνάντηση, ή τις περιστάσεις ως μέσον που θα μας βοηθήσει να τον πετύχουμε. Αν ο στόχος είναι η ενίσχυση της ιδιαιτερότητας, τότε αυτό είναι που θα βιώνουμε στην καθημερινότητά μας. Αν ο στόχος είναι το τέλος της ιδιαιτερότητας μέσω της συγχώρεσης, τότε αυτό είναι που θα βιώνουμε. Και η εμπειρία δεν έχει απολύτως καμιά σχέση με την κατάσταση. Αυτό που βιώνουμε έχει σχέση με τον δάσκαλο που επιλέξαμε. Ο κόσμος, λοιπόν, δεν έχει καμιά σχέση.

Δεν θα ασχοληθούμε άλλο με αυτήν την ενότητα («Θέτοντας τον Στόχο»). Πριν επανέλθουμε στον δεύτερο κανόνα, στην ενότητα *Κανόνες για Αποφάσεις*, θα ήθελα να δούμε ξανά το νόημα και την εφαρμογή της «συγχώρεσης» χρησιμοποιώντας μια από τις καταστάσεις των σπουδαστών μας για να εξηγήσω αυτό που διδάσκω. Αυτή είναι ακόμα πολύ θυμωμένη με τον πρώην σύζυγο της και γνωρίζει ότι δεν θέλει να τον συγχωρήσει. Δεν πολεμά τον εαυτό της γι' αυτό, αλλά συνειδητοποιεί ότι δεν μπορεί να είναι γαλήνια χωρίς την συγχώρεση. Της εξήγησα ότι δεν έχει γαλήνη επειδή δεν την θέλει. Και αυτό είναι που πρέπει να δει. Ο λόγος που δεν πρόκειται να συγχωρήσει τον πρώην σύζυγο της και υποστηρίζει ότι είναι δικαιολογημένη που κρατά παράπονα εναντίον του, είναι ότι δεν θέλει την γαλήνη που θα ερχόταν αν άφηνε τα παράπονα της να φύγουν. Και αυτή είναι μια πολύ χρήσιμη πληροφορία, επειδή τώρα ξέρει τον λόγο που είναι ταραγμένη: δεν φταίει ο πρώην σύζυγος της!

Ο πειρασμός σε αυτό το σημείο – και για όποιον εμπλέκεται σε μια τέτοια κατάσταση – είναι να νιώσει ότι έχει αποτύχει στην συγχώρεση. Και όμως κάνεις ακριβώς αυτό που σου ζητά η συγχώρεση. Ένας από τους καλύτερους ορισμούς της συγχώρεσης είναι στο Βιβλίο Εργασιών στην περίληψη: «Τι είναι η Συγχώρεση;» Εκεί είναι που ο Ιησούς λέει: «Η συγχώρεση...είναι ακίνητη, και ήσυχα δεν κάνει τίποτα...Απλά κοιτάζει, και περιμένει, και δεν κρίνει» (ΒΕ-μΠ.1.4:1,3). Άρα αυτό κάνεις. Κοιτάζεις το εγώ σου εν δράσει και συνειδητοποιείς ότι εξακολουθείς να το θέλεις. Τότε περιμένεις υπομονετικά μέχρι να είσαι έτοιμος να το αφήσεις, και εν τω μεταξύ δεν κρίνεις τον εαυτό σου. Η συγχώρεση, επομένως, όπως χρησιμοποιεί τον όρο ο Ιησούς, δεν γίνεται με τον τρόπο που καταλαβαίνει ο κόσμος. Η *συγχώρεση* έχει να κάνει με την διαδικασία της συνειδητοποίησης ότι το πρόβλημα δεν είναι έξω από μένα σε κάποιον άλλο, αλλά ότι το πρόβλημα είναι *μέσα μου* και είναι μέσα μου επειδή εγώ επέλεξα να το έχω μέσα μου. Και το «θαύμα» είναι βασικά ο όρος που χρησιμοποιούν τα Μαθήματα για την δυναμική με την οποία συμβαίνει η συγχώρεση – μάλιστα χρησιμοποιούνται εναλλακτικά.

Η συγχώρεση δεν σημαίνει ότι η καρδιά σου είναι γεμάτη με γλυκύτητα και φως. Συγχώρεση σημαίνει ότι συγχωρείς τον εαυτό σου που η καρδιά σου είναι γεμάτη με κακία, σκοτάδι, αμαρτία, και φόνο. Είσαι πολύ πιο έντιμος με τον εαυτό σου έτσι. Και μετά δεν χρειάζεται να νιώθεις την ανάγκη να προσποιείσαι ότι νιώθεις κάτι που δεν νιώθεις. Συνέχισε και νιώσε όλο το μίσος, όλο το πείσμα στο να κρατήσεις αυτό που θέλεις, αλλά έχε επίγνωση ότι το κάνεις επειδή δεν θέλεις να νιώσεις γαλήνιος. Ας θυμηθούμε το πρώτο εμπόδιο προς την ειρήνη, που αναλύεται στο Κεφάλαιο 19 του κειμένου. Στην Εισαγωγή ο Ιησούς μιλά για το πώς αυτά τα εμπόδια εμποδίζουν την ειρήνη από το να ρέει απλά μέσα από σένα. Το πρώτο εμπόδιο προς την ειρήνη είναι η επιθυμία να απαλλαγείς από αυτήν. Αυτό είναι το πρώτο εμπόδιο προς την ειρήνη: *δεν την θέλεις!* Επομένως το πρόβλημα είναι ότι οι πιο πολλοί άνθρωποι δεν συνειδητοποιούν ότι δεν είναι αυτό που θέλουν. Οι πιο πολλοί άνθρωποι λένε ότι θέλουν την ειρήνη, την αγάπη, και την χαρά, και ότι θέλουν να κάνουν αυτό που λένε τα Μαθήματα, και ότι θέλουν να συγχωρέσουν, και όλα αυτά. Αλλά δεν το εννοούν καθόλου!

Το μάθημα του Βιβλίου Εργασιών «Θέλω την ειρήνη του Θεού» αρχίζει με την πρόταση: «Το να λες αυτά τα λόγια δεν είναι τίποτα. Αλλά το να εννοείς αυτά τα λόγια είναι τα πάντα» (ΒΕ-μλ.185.1:1-2). Όπως συνεχώς λέω, μια τέτοια δήλωση ξεκαθαρίζει ότι ο Ιησούς καταλαβαίνει τους μαθητές του πολύ καλά. Γιατί να έλεγε κάτι τέτοιο αν δεν ήταν η αλήθεια ότι οι περισσότεροι άνθρωποι δεν θέλουν την ειρήνη του Θεού; Ωστόσο αυτοί οι άνθρωποι θα αναπαράγουν αυτά τα λόγια και θα τα λένε. Αλλά δεν θα τα εννοούν. Αυτό που τα Μαθήματα Θαυμάτων σε βοηθούν να καταλάβεις είναι το γιατί δεν εννοείς αυτά τα λόγια. Όλοι με την κοινή λογική θα λέγαμε: «Φυσικά και θέλω την ειρήνη του Θεού». Αλλά δεν συνειδητοποιούμε ότι το να λέμε: «Θέλω την ειρήνη του Θεού» σημαίνει ότι λέμε: «Δεν θέλω την ιδιαιτερότητά μου». Αυτό είναι το αναπάντεχο.

Αυτό εννοεί ο Ιησούς στην ενότητα «Η Τελευταία Αναπάντητη Ερώτηση», όταν μιλά για τέσσερις ερωτήσεις, οι πρώτες τρεις από τις οποίες είναι σχετικά εύκολο να απαντηθούν. Η τέταρτη είναι πολύ δύσκολη, και η τέταρτη είναι που δεν έχουμε απαντήσει ακόμα: «Θέλω να δω αυτό που αρνήθηκα επειδή είναι η αλήθεια;» (Κ-21.VII.5:14). Θέλω να δω αυτό που αρνήθηκα, δηλαδή την Αγάπη του Θεού, επειδή είναι η αλήθεια; Και μιλώντας γι' αυτό ο Ιησούς εξηγεί ότι ο λόγος που δεν έχεις απαντήσει σε αυτό ακόμα είναι επειδή δεν καταλαβαίνεις ότι το να πεις ναι (θέλω να δω αυτό που αρνήθηκα επειδή είναι η αλήθεια), σημαίνει ότι πρώτα πρέπει να πεις όχι στο όχι. Αυτή είναι ακριβώς η ίδια δήλωση για την οποία μιλήσαμε πριν, ότι έργο του εργάτη των θαυμάτων είναι να αρνηθεί την άρνηση της αλήθειας. Το να λες όχι στο όχι σημαίνει ότι κοιτάς το εγωικό σύστημα σκέψης που είναι η άρνηση του συστήματος σκέψης του Θεού, ή του συστήματος σκέψης του Αγίου Πνεύματος (αυτό είναι το όχι), και μετά το κοιτάζεις και λες: «Δεν το θέλω αυτό».

Γι' αυτό το να λες: «Ναι, θέλω την ειρήνη του Θεού, θέλω να είμαι με τον Ιησού, θέλω την αγάπη του, θέλω να εφαρμόσω αυτά τα μαθήματα», σημαίνει ότι πρέπει να κοιτάξεις την ιδιαιτερότητα του εγώ (που είναι η άρνηση της Αγάπης του Αγίου Πνεύματος) και να πεις: «Δεν το θέλω αυτό άλλο πια». Πόσοι άνθρωποι θα το πουν αυτό και θα το εννοούν;. Πάρα πολύ λίγοι. Ειδικά όταν αρχίζουν να καταλαβαίνουν τι λένε πραγματικά. Το να λες: «Δεν θέλω την ιδιαιτερότητά μου» σημαίνει ότι λες: «Δεν θέλω πια την ατομικότητά μου, δεν θέλω πια την μοναδικότητά μου, δεν θέλω αυτό που με κάνει διαφορετικό από κάθε άλλον, είτε καλύτερο είτε χειρότερο». Και το εγώ δεν νοιάζεται αν είσαι ο καλύτερος άνθρωπος σε ολόκληρο τον κόσμο είτε είσαι το χειρότερο κατακάθι της κοινωνίας. Δεν το νοιάζει φτάνει να είσαι διαφορετικός και ιδιαίτερος.

Όσοι από εσάς μεγαλώσατε σαν Καθολικοί πιθανόν να μπορείτε να θυμηθείτε πως μερικές φορές συναγωνιζόσασταν για το ποιος ήταν ο ελεεινότερος αμαρτωλός. Μερικοί από τους πιο γνωστούς αγίους του Χριστιανισμού είναι άνθρωποι που το κάνανε μεγάλο θέμα για το ποιος ήταν ο πιο άθλιος αμαρτωλός. Και το εγώ δεν νοιάζεται, εφόσον είσαι κάτι το «πιο πολύ». Ο πιο άθλιος αμαρτωλός ή πιο καλύτερος. Γι' αυτό χρειάζεται να καταλάβεις ότι ο λόγος που δεν θέλεις την ειρήνη του Θεού, πραγματικά, είναι ότι δεν θέλεις να αφήσεις τον εαυτό σου, την υπεροψία σου, την ιδιαιτερότητά σου.

Νομίζω ότι αυτό που συμβαίνει, καθώς δουλεύετε με τα Μαθήματα στην διάρκεια πολλών χρόνων, είναι ότι αρχίζετε να καταλαβαίνετε τι σημαίνει αυτό πραγματικά. Παίρνει αρκετό χρόνο μέχρι να αρχίσουν να μπαίνουν μέσα σας, επειδή είναι πάρα πολύ εύκολο να διαβάσετε αυτό το βιβλίο και να παραλείψετε όλα τα απαίσια εδάφια – αυτά που ασχολούνται με την βία, την κακία, τον φόνο, την ενοχή, και το μίσος – και να βλέπετε μόνο εκείνα τα θαυμάσια που μιλούν για την αγάπη, την γαλήνη, την χαρά, την ενότητα και την ενιαιότητα. Καθώς αρχίζετε να δίνετε προσοχή στα εδάφια που αφορούν το εγώ, συνειδητοποιείτε για το τι μιλάνε και τι είναι πραγματικά το εγωικό σύστημα σκέψης, και πόσο ταυτισμένοι είστε με αυτό το σύστημα σκέψης. Είναι πάρα πολύ τρομακτικό, και πάλι, να το συνειδητοποιείς αυτό.

Γι' αυτό το να πεις ναι στον Ιησού σημαίνει ότι λες όχι στο εγώ, που σημαίνει ότι δεν μπορείς να πεις ναι μέχρι πρώτα να μπορέσεις να κοιτάξεις το εγωικό σύστημα σκέψης και να πεις: «Δεν είμαι πια πρόθυμος να πληρώνω αυτό το τίμημα». Όταν το κοιτάξεις και λες: «Προφανώς και είμαι ακόμα πρόθυμος να πληρώνω αυτό το τίμημα», τότε πες: «Δεν πειράζει. Δεν έχω φτάσει ακόμα εκεί που θα ήθελα να είμαι, αλλά τουλάχιστον έχω φτάσει τόσο ώστε να γνωρίζω ότι δεν έχω φτάσει ακόμα». Αυτή είναι μια θαυμάσια πρόοδος. Άρα υπάρχει ελπίδα!